

Ds. C. Harinck

Gods beloften

IN HET PERSOONLIJK LEVEN

Afbeelding omslag: detail uit 'Amsterdams weesmeisje' (Nicolaas van der Waay, ca. 1890)

© 2017 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2811 0
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7
1. Een belovend God	9
De natuur van Gods beloften 11 - De oorsprong van Gods beloften 14 - Verborgen en geopenbaarde dingen 17 - Een deur van hoop 22 - Verban- nen uit Gods paradijs 27 - Studievragen 30	
2. Christus en de beloften	31
De beloften komen via Christus tot ons 32 - De beloften zijn door Chris- tus verworven 34 - Christus en ons recht op de beloften van God 37 - Recht van gebruik en recht van bezit 41 - De belofte en de vereniging met Christus 45 - Christus is de vastheid van Gods beloften 48 - Christus niet scheiden van Zijn weldaden 51 - Studievragen 54	
3. Soorten beloften	55
Verschillende beloften 57 - Beloften die de zaligheid betreffen 64 - Bij- zondere of speciale beloften 66 - De allergrootste belofte 71 - Het nut van vele soorten beloften 73 - Studievragen 75	
4. Geloof en belofte	76
De noodzaak van het geloof 77 - De voorwaarde van bekering en geloof 80 - Een waar geloof 82 - De toe-eigening van de beloften 85 - Toe-eigening door de sluitrede 88 - Toe-eigening door de belofte van het Evangelie 90 - Het krijgen van beloften en teksten 93 - De beste toets 96 - Studievragen 98	
5. Gebed en belofte	99
De grond en het richtsnoer voor ons bidden 100 - Onze nood en Gods beloften 103 - De vervulling van alle nood 105 - Het gebruik van Gods beloften 108 - Pleitgronden 110 - Het onverhoord blijven van ons bid- den 115 - De strijd met Gods voorwaarden 117 - Studievragen 121	

6. Doop en belofte	122
Besnijdenis en Doop 125 - De beloften van de Doop 132 - De betekenis van Doop en besnijdenis 136 - Wat heb ik aan mijn Doop? 140 - De betekenis van de Doop voor de ouders 142 - Studievragen 144	
7. Christenleven en belofte	145
De plaats van Gods beloften in het leven van de christen 147 - De belofte van Gods nabijheid 150 - De belofte van de heiliging van het kruis 153 - De belofte van de overwinning op al de vijanden 155 - Het gebruik van de beloften 157 - De beloften en de voorzienigheid van God 161 - Een zeer gelukkig leven 163 - Studievragen 164	
Aangehaalde literatuur	165

WOORD VOORAF

GOD heeft tot de mens gesproken en Zich daardoor aan de mens geopenbaard. Het feit dat de Heere, de grote Schepper van alle zienlijke en onzienlijke dingen, met Adam en Eva heeft gesproken voor de val, is al een nederbuiging van God tot de mens. Maar dat Hij na de val in zonde tot hen gesproken heeft van vergeving en herstel, is een onbevattelijke genade. Het zou toch recht geweest zijn als de Heere nooit meer iets van Zich had laten horen. God heeft na de zondeval een belofte van redding en herstel gesproken. Dit maakt Gods belofte zo belangrijk. De belofte van God was alles waar Adam en Eva op konden hopen en is alles waar wij op kunnen hopen. Een Evangelie zonder belofte is geen Evangelie.

Ik heb gemerkt dat de kennis van Gods beloften te wensen overlaat. Er heerst ook veel verwarring over. Het wordt soms bijna verdacht gehouden om over de beloften van God te spreken. Dit heeft wel een achtergrond. Er is en wordt nog steeds lichtvaardig gesproken over Gods beloften. Velen hebben het alleen over Gods beloften, maar zwijgen over Gods eisen. Maar God spreekt met twee woorden tot ons. Hij komt tot ons met Zijn eis en Zijn belofte, of met de Wet en het Evangelie. Wij horen daarin wat Hij van ons eist en wat Hij ons belooft. Calvijn noemt dit de twee lippen waarmee God spreekt. Ze zijn niet van elkaar te scheiden. We kunnen Gods beloften niet waarderen en dierbaar achten, zonder ook Gods eisen ter harte te nemen. De eis moet ons tot de belofte brengen. Ik hoop dat dit door middel van dit boek gebeuren mag. Er ligt een grote troost en rijkdom in Gods beloften. Er is geen nood zo groot of er is in de Bijbel een belofte voor te vinden. Wat doen we onszelf tekort door niet op Gods beloften te letten en daar niet werkzaam mee te zijn! Dit is dan ook het volgende dat ik door dit boek hoop te bevorderen, namelijk een biddend en gelovig gebruik maken van Gods beloften.

Ik heb geprobeerd moeilijke zaken zo eenvoudig mogelijk te verklaren door dicht bij de Schrift te blijven en de oude, betrouwbare theologen te laten spreken. Ik heb verder bij ieder hoofdstuk studievragen toegevoegd. Daardoor is het boek bruikbaar voor studieverenigingen en bijbelstudiegroepen. Men heeft mij van enkele zijden al eerder gevraagd eens een wat dieper gravende bijbelstudie te schrijven. Het voordeel van het beantwoorden van de vragen is, dat men dieper in de stof doordringt. Als de stof van één hoofdstuk te veel is, wat ik me kan voorstellen, kan het hoofdstuk in tweeën gedeeld worden. Ik wilde de stof graag afgebakend bij elkaar houden en een bepaald facet van Gods beloften in één hoofdstuk bespreken. Ik wens en hoop dat de vrucht van dit boek mag zijn, dat velen met David zullen zeggen: *Op Uw Woord heb ik gehoopt* (Ps. 119:74).

Kapelle, januari 2017

Ds. C. Harinck

EEN BELOVEND GOD

En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen en gij zult Het de verzenen vermorzelen.

GENESIS 3:15

DE bovenstaande woorden bevatten de eerste belofte van genade voor de gevallen mens. In de vloek die God over de slang uitsprak, was genade verborgen voor de mens. Er zou uit de vrouw een Zaad voortkomen Dat satan, de verleider, de kop zou vermorzelen. Het is de eerste belofte in de Bijbel, de eerste bekendmaking van het verlossingsplan en de eerste openbaring van het nieuwe verbond, het verbond der genade. Het is Gods antwoord op de zonde van de mens. God had anders kunnen reageren op de zonde van Adam en Eva. Hij had hen, met allen die ooit uit hen zouden voortkomen, rechtvaardig voor hun zonde kunnen straffen en in de eeuwige duisternis kunnen opsluiten. Maar God was Adam en Eva genadig. Het was een openbaring van onverdiende genade. Niet zodra brak de zonde uit in de wereld, of Gods genade werd geopenbaard. En die genade neemt in Genesis 3:15 de vorm aan van een belofte, waarin God Zich verbindt om de gevallen mens te redden door een Verlosser. Dit is kenmerkend voor Gods genadig handelen met de mens.

De eerste belofte zegt gelijk ook al veel over Gods beloften in het algemeen. Daarom wordt dit ook wel het *proto-evangelium*, het model van het Evangelie, genoemd. Door deze belofte wordt de heilshistorie in beweging gezet, met als doel de uiteindelijke overwinning van het Vrouwenzaad over het slangenzaad.

Het was een onverdiende belofte. Adam en Eva hadden Gods gunst diep verbeurd. Door hun ongehoorzaamheid en samenspannen met de dui-

vel hadden zij alle recht en aanspraak op Gods goedheid verloren. Het verbond was verbroken en Gods gebod overtreden. Daardoor hadden zij de vloek van de overtreden wet over zichzelf en over hun nageslacht gebracht.

Er was bij Adam en Eva niets wat Gods genade verdiende. Er was bij hen geen berouw, geen oprechte belijdenis en geen verlangen naar redding. Er was alleen vrees en een beschuldigen van elkaar. Ja, Adam durfde zelfs de schuld op God te werpen en zei: ‘De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven en ik heb gegeten’ (Gen. 3:12). Maar de Heere wilde niet dat het hiermee zou eindigen. Hij heeft de mens niet losgelaten en aan zichzelf overgegeven. Hij schonk hem Zijn onverdiende barmhartigheid. Er zou verlossing komen! Hij zou Zijn Zoon geven tot een Zaligmaker der wereld (Joh. 4:42).

Dit heil kwam tot Adam en Eva in de vorm van een genadige belofte. En onder welke conditie of voorwaarde kwam deze belofte tot de mens? Onder geen enkele voorwaarde. De eerste belofte was volstrekt genadig van aard. Er werd alleen gesproken over wat God zal doen en wil doen. God sprak: *Ik zal!* ‘En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen.’ De eerste belofte was een openbaring van Gods wil, liefde en welbehagen. Dit is tegelijk het hart van elke belofte van God. Beloften zijn getuigenissen van Gods liefde. Er is niets in de mens wat verdient dat God aan mensen beloften van genade en vergeving zou doen.

Als God namelijk iets belooft, maakt Hij daarin Zijn goedgunstigheid kenbaar; er is dus geen belofte van God die niet ook een getuigenis van Zijn liefde is.

Calvijn, *Institutie*, III.2.32

De eerste belofte was een belofte die Christus tot inhoud had. De komst van een Verlosser zal de gevallen mens redding brengen. De hoofdzaken omtrent die Verlosser zijn ook al duidelijk aanwezig in Genesis 3:15. De Verlosser komt voort uit de vrouw. Hij zal haar Zaad zijn. Hij zal dus

mens zijn. De beloofde Verlosser is een Persoon Die lijden zal. Satan zal Hem de verzenen vermorzelen. De Verlosser zal echter in het eind de Overwinnaar zijn, want Hij zal satan de kop vermorzelen. Jezus verschijnt al in deze eerste belofte.

Zo leert de eerste belofte ons al veel over Gods beloften. Het zijn onverdiende gunstbewijzen en zij hebben Christus tot inhoud. De eerste belofte van genade is in dit opzicht niet alleen de moederbelofte omdat het moederschap verlossing zal brengen, maar is tegelijk ook de moeder van alle beloften. Alle beloften ontspringen uit deze fontein. De beloften die volgen, verduidelijken alleen de eerste belofte. Voor zover wij uit de Schrift kunnen weten, zijn de gelovigen van Adam tot Abraham door deze éne belofte geleid, zonder dat er nadere opheldering bijkwam. Daarna zijn de beloften duidelijker geworden en nader ingevuld. Maar de patriarchen hadden genoeg aan die eerste belofte, omdat alles erin aanwezig is wat tot onze zaligheid nodig was.

De natuur van Gods beloften

God doet beloften aan gevallen mensen. Dit is op zichzelf al een niet te bevatten nederbuiging van God tot de schuldige mens. Het zou toch rechtvaardig zijn geweest als God Zijn handen geheel en al van ons had afgetrokken en nooit meer iets van Zich had laten horen. Maar God heeft gesproken en Hij sprak een woord van belofte.

Wat is een belofte? Een belofte is een *verbintenis* om een zeker goed te schenken en een zeker kwaad af te wenden. Daarom moeten Gods beloften onderscheiden worden van Zijn geboden, verboden en bedreigingen. In Zijn geboden eist de Heere gehoorzaamheid. We ontmoeten daarin een gebiedend God. In Zijn verboden dreigt God met straf voor de overtreder. We ontmoeten daarin een dreigend God. In Zijn beloften *beloof* God alleen. We ontmoeten daarin een belovend God.

De Heere zegt in Zijn beloften Wie Hij voor ons wil zijn en wat Hij voor ons wil doen. Hij belooft degenen die Hem liefhebben alles te schenken wat tot het leven en de eeuwige zaligheid nodig is. Zo zegt Psalm 84:12: 'Hij zal het goede niet onthouden dengenen die in oprechtheid wandelen.' En de apostel verklaart: 'Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid door Christus

Jezus' (Filipp. 4:19). Gods beloften bevatten alles wat tot dit leven en de eeuwige zaligheid nodig is. Het is alles samengevat in de grote verbondsbelofte: 'Gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn' (Ezech. 36:28).

Politici doen in de verkiezingstijd allerlei schone beloften, maar maken ze niet waar. Tussen beloften doen en beloften waarmaken zit bij mensen een groot hiaat. Mensen doen dikwijls beloften die zij niet nakomen. Ze zijn onmachtig of onwillig om hun beloften na te komen. Maar Gods beloften zijn betrouwbaar. 'God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou' (Num. 23:19). Wat Hij gesproken heeft, zal Hij vervullen. Wanneer Jozua zijn einde voelt naderen, roept hij de oudsten van Israël samen en vermaant hij hen de Heere te blijven dienen. Hij zegt ten slotte: 'En zie, ik ga heden in de weg der ganse aarde; en gij weet in uw ganse hart en in uw ganse ziel, dat er niet één enig woord gevallen is van al die goede woorden welke de HEERE, uw God, over u gesproken heeft; zij zijn u alle overkomen; er is van dezelve niet één enig woord gevallen' (Joz. 23:14). God kan en zal Zijn beloften vervullen.

God heeft oneindige kracht om Zijn beloften tot vervulling te brengen. Hij wordt niet verhinderd door zwakheid of onvermogen. Hij heeft ook de wil en het voornemen om Zijn beloften te vervullen. Er zijn geen hindernissen zo groot, of God weet ze te overwinnen. Tot Abraham sprak Hij: 'Zou iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?' (Gen. 18:14).

Gods beloften zijn zelfs onfeilbaar en worden dan ook altijd vervuld. Er is wel gezegd: Gods liefde heeft de beloften gemaakt, Gods getrouwheid en macht vervullen de beloften.

Maar hoe kan dan van het volk van Israël gezegd worden: 'En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft?' (Hebr. 3:19). Is dat dan niet in strijd met Gods belofte? De Heere had toch bij het brandende braambos beloofd: 'Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers; want Ik heb hun smarten bekend. Daarom ben Ik nedergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren, en het opvoere uit dit land, naar een goed en ruim land, naar een land vloeiende van melk en honing?' (Ex. 3:7-8).

Het schijnt alsof Gods beloften door het ongeloof van de mensen in hun vervulling gehinderd worden. Het schijnt alsof God wel beloofd had hen allen in Kanaän te brengen, maar door het ongeloof van velen verhinderd is dit te doen. De Schrift leert ons inderdaad dat er een verband is tussen geloof en het verkrijgen van wat God in Zijn beloften heeft beloofd. Er is eveneens een verband tussen het ongeloof en het niet verkrijgen van wat God beloofd heeft. Toch mag dit ons niet tot een verkeerd denken over Gods beloften brengen, alsof zij voor hun vervulling afhankelijk zijn van de mens. De Heere vervult Zijn beloften. Hij werkt alles wat tot de vervulling van de belofte nodig is. We zullen hier nog uitvoeriger op ingaan bij het bespreken van de weg waarin Gods beloften worden vervuld. Maar laat het ons voor nu duidelijk zijn, dat Gods beloften geen wankele en onbetrouwbare woorden zijn. Gods beloften zeggen niet slechts wat God hoopt te doen of zal trachten te doen, maar zeggen waartoe Hij Zichzelf verplicht heeft te doen. Zij beginnen daarom dikwijls met: *Ik zal*. ‘En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven’ (Ezech. 36:26). Zijn Naam en eer staan garant voor de betrouwbaarheid van de beloften. We kunnen op God en Zijn beloften aan. God staat met Zijn macht, liefde en trouw achter Zijn beloften. Hij is de God Die niet liegen kan. De zekerheid van de vervulling van Gods beloften rust in God Zelf. We zouden kunnen zeggen dat God, voordat Hij een belofte aan gevallen mensen deed, vrij was om te doen wat Hij wilde. Maar nu Hij beloften heeft gedaan, is Hij niet meer vrij. Hij is het nu aan Zijn waarheid en eer verplicht te vervullen wat Hij beloofd heeft. God heeft er als het ware Zijn handtekening onder gezet.

De belofte is Gods brief uit de hemel, ondertekend door de hand van Christus en bezegeld door Zijn bloed.

Erskine, *Al de werken, deel 2*, blz. 80

Gods beloften zijn *vrije* beloften, dat wil zeggen: onverdiende belof-

ten. Zij zijn even vrij als de genade waarvan de beloften spreken vrij is, namelijk: *zonder prijs en zonder geld* (Jes. 55:1). Gods beloften spreken de taal van genade en niet van verdienste. Zij zijn geen beloning voor werk, maar geschenken en giften van vrije en onverdiende goedheid. Zij worden niet gedaan aan mensen die genade verdienen, maar aan mensen die genade nodig hebben. Zij spreken van onze nood, van wat wij nodig hebben. Gods beloften zijn beloften van barmhartigheid voor ellendigen, vergeving voor schuldigen, reiniging voor onreinen, rust voor vermoeiden, vrijheid voor gevangenen, eeuwig leven voor mensen die de eeuwige dood verdienen. Gods beloften spreken van onze nood. Zij leren ons dat onze wereld een gevallen wereld is. Het mensdom is zondig, gescheiden van God, in de macht van satan, de mensenmoorder van den beginne. Wanneer God Zich tot zulke mensen neerbuigt en beloften van redding en genade doet, getuigt dit van onverdiende genade. Gods genade en onbevattelijke liefde worden in de beloften tentoongesteld. De rechtzinnige theologen benadrukken dan ook allen dat de diepe oorsprong van alles wat God zondaren belooft, in God Zelf gezocht moet worden, namelijk in Zijn liefde en welbehagen.

Hij die een andere oorzaak kan vinden dan in God Zelf waarom Hij iets goeds zou beloven aan zondaren die onder de zonden besloten liggen, mag zeggen iets nieuws uitgevonden te hebben.

Owen, *Works*, deel 11, blz. 228

De oorsprong van Gods beloften

In de Bijbel doet God beloften aan mensen. Hij verbindt Zich daardoor aan de mens. Dit is op zichzelf al bijzonder. Waarom zou God beloften aan mensen doen? Waarom zou Hij Zich verbinden om hen wel te doen en het kwaad van hen te weren? Zij staan immers niet op gelijke voet met Hem? Meer nog. Het zijn van Hem afgefallen schepselen. Zij zijn opstandig, ongelovig, verdorven van hart, zij overtreden Zijn goede geboden en ontkennen zelfs Zijn bestaan. Toch doet God aan hen beloften van vergeving, aanneming tot kinderen en eeuwig leven. Dit kan maar één oorsprong hebben: de oneindige goedheid en liefde van God.

Zij konden niet uit een andere bron zijn voortgekomen. God was niet verplicht gevallen mensen te redden. Niet één mens heeft recht op een belofte van zegen. God heeft nochtans beloften aan mensen gedaan. Dit kan geen andere oorsprong hebben dan Gods vrije wil en welbehagen. Als God met de mens zou handelen op basis van strikte rechtvaardigheid, zou Hij de mens moeten straffen en veroemen. De van God afgevalen mens heeft elke aanspraak op de gunst van zijn Schepper verloren. En we zijn ook onmachtig om iets te verdienen. ‘Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleet’ (Jes. 64:6). Het motief om gevallen mensen te redden van het verderf is daarom voortgekomen uit Gods vrije goedheid en liefde. De reden voor het beloven van genade en zaligheid aan zondaren ligt dan ook geheel in God Zelf. Jezus zei: ‘Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U’ (Matth. 11:26). Calvijn zegt dat de beloften van zaligheid getuigenissen van Gods liefde zijn.

Wanneer de Heere dus in Zijn beloften de mens oproept om de vruchten van Zijn goedheid niet alleen te ontvangen maar er ook over na te denken, verklaart Hij hem tegelijk Zijn liefde. En zo kan het niet anders of we komen er weer op terug dat elke belofte een getuigenis is van Gods liefde jegens ons.

Calvijn, *Institutie*, III.2.32

Gods beloften zijn *geschenken* van God. Petrus schrijft: ‘Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn’ (2 Petr. 1:4). De mens heeft alle aanspraak op Gods gunst verloren, want hij heeft Gods zuivere, goede en heilige wet, die hij gehouden was te gehoorzamen, gebroken. Als God naar recht met de mens zou handelen, zou Hij hem moeten straffen en veroemen. Alle gunst die een schuldig zondaar van God ontvangt, kan alleen voortkomen vanuit Gods onverdiende goedheid en genade.

Gods beloften zijn daarom openbaringen van Gods verborgen wil en welbehagen. Zij komen voort uit Zijn verkiezende liefde. Deze diepe oorzaak van de zaligheid van zondaren is tegelijk ook de diepe oorzaak

van Gods beloften. Gods liefde is uitgegaan naar gevallen mensen. God heeft er een behagen in genomen om hen onverdiend wél te doen. Het is opmerkelijk dat de apostel daar alleen maar over spreken kan in woorden van lof en aanbidding. ‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld’ (Ef. 1:3 en 4).

Gods beloften openbaren dat God een volk heeft uitverkoren op wie Hij de rijkdom van Zijn genade wil uitstorten. De liefde en het welbehagen om dit te doen, was eerst verborgen in Gods hart en voornemen. Als het daar verborgen was gebleven, zouden wij van deze liefde en dit welbehagen van God niet geweten hebben. God maakt Zijn liefde en welbehagen in Zijn beloften bekend.

Wij verstaan door een belofte een heerlijke ontdekking van het welbehagen van God in zondaren en een verbintenis om hun zeker geestelijk of tijdelijk goed te schenken of zeker geestelijk of tijdelijk kwaad van hen te weren.

Gray, Grote en dierbare beloften, blz. 9

Wie een belofte doet, verbindt zich om de ander wél te doen. Nu zijn bij de mens de motieven tot het doen van beloften niet altijd zuiver. Dikwijls beloven we iets aan iemand die we verongelijkt of benadeeld hebben. We proberen het dan door het doen van een belofte weer goed te maken. Sommige menselijke beloften worden echter gedaan uit goedheid, liefde, trouw en ontferming. Door deze gevoelens gedrongen doet men de ander een belofte. Deze laatste omschrijving geldt vooral voor Gods beloften, maar dan op een volmaakte wijze. Hij belooft mensen goed te doen, die tegen Hem zondigen en Zijn Naam onteren. Gods liefde en welbehagen dringen God tot het doen van deze beloften.

Gods beloften zijn dan ook Gods nederbuigingen tot de zondige mens. Hij verklaart in Zijn beloften wat Hij doen wil en doen zal, niettegenstaande onze onwaardigheid en strafwaardigheid. Hij wordt daartoe gedreven door onbevattelijke goedheid, soevereine liefde en gadeloos

ontfermen. Al in de eerste belofte tot Adam en Eva kwam dit aan het licht. De bron van al Gods beloften moet dan ook teruggebracht worden tot Gods welbehagen om zondaren genadig te zijn, die Hij in Christus tot de zaligheid heeft uitverkoren.

Een belofte is de dadelijke bekendmaking van de wil Gods in Zijn beschreven Woord aangaande al datgene, wat de Heere naar Zijn vrijmachtig welbehagen besloten heeft Zijn kinderen uit loutere ontferming te schenken.

Comrie, *Eigenschappen*, blz. 377

Verborg en geopenbaarde dingen

De beloften openbaren de eeuwige liefde waarmee God Zijn uitverkorenen heeft liefgehad. Wat in Gods hart verborgen was, wordt in Zijn beloften aan het licht gebracht, namelijk zondaren wél te doen, die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Zij zullen de beloofde zegeningen ontvangen. Dit voornemen kan niet verbroken worden, niet door satans listen, en ook niet door de boosheid van de mens. Wanneer Israël Christus verwerpt, schijnt het alsof Gods beloften niet vervuld worden. De apostel schrijft dan echter: ‘Maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden’ (Rom. 11:7). Er loopt dus een directe lijn vanuit Gods verkiezend welbehagen naar het verkrijgen van de beloofde genade.

Dit roept bij ons vragen op. Hoe kan ik hopen op Gods beloften wanneer die ten diepste toch alleen vervuld worden in de uitverkorenen? In onze beleving blokkeert dit de toegang tot de beloften van God. Het maakt die beloften, hoe dierbaar ze op zichzelf ook zijn, voor ons onbereikbaar. Ze zijn ten diepste toch bedoeld voor Gods uitverkorenen en worden toch alleen aan hen vervuld? Het maakt dat bij het lezen en horen verkondigen van Gods beloften er altijd een stem is, die zegt: ‘Ja, maar, dat is voor Gods uitverkorenen. Ik moet toch eerst weten tot de uitverkorenen te behoren, voordat ik van enige belofte van God gebruik kan en mag maken?’ Als gevolg daarvan laten wij Gods beloften ongebruikt liggen. Wat moeten we hierop antwoorden?